

Paulo Coelho

Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária,
könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk! Amen

Hány életet élünk?

Ez a kérdés civilizációnk kezdete óta foglalkoztat bennünket. A halállal véget ér-e az élet? Vajon átlépünk egy másik síkra? Vagy újra visszatérünk a Föld bolygóra? Új könyvemben, az *Alef*-ben, a saját személyes tapasztalatomat mesélem el egy igen kényes témával, a reinkarnációval kapcsolatban.

Először is félre kell tennünk azt az elképzelést, hogy az idő mérhető: nem mérhető. Ezt a képzetet mi teremtettük magunknak, hiszen nélküle nem működhetne a társadalom: soha nem érnék el a vonatot, és szénné égetnék a süteményt a sütőben. Egy látható valóságot is kellett teremtenünk magunk köré, máskülönben hogyan maradhatott volna fenn az emberi faj a ragadozókkal szemben? Rendelkezünk memóriával, olyasmivel, amilyen a számítógépeknek is van. A memória arra való, hogy megvédjen minket a veszélytől, lehetővé tegye, hogy társadalomban éljünk, élelemhez jussunk, felnőjünk és minden tudásunkat átadjuk a következő nemzedéknek. De emlékeink nem maga az élet.

Az idő nem múlik: az idő csak a jelen pillanat. Itt, ebben a pillanatban, amikor ezt írom, velem van az első csókom, és velem van a zongora hangja, amelyen anyám játszott, miközben a gyerekszobámban voltam. Én az vagyok, aki voltam, és az is, aki leszek. Mivel semminek sincs se kezdete, se vége – az örökkévalóság a jelen –, egyszerre élek át mindent, ami történt, és mindent, ami történni fog.

Félünk ettől: például azt kívánjuk, hogy a szerelem horgonyozzon le abban a pillanatban, amikor minden a legnagyobb rendben van – de ez csapda, hiszen a szerelem a jelennel együtt változik. Vajon én 30 éve ugyanazzal a nővel élek házasságban? Nem. Ő is változott, én is változtam, és velünk együtt a szerelmünk is átalakult.

A születés nem kezdet, a halál pedig nem vég. Talán azt kérdezitek: és hol vannak azok, akik elmentek? Soha, de soha nem veszítjük el a szeretteinket. Velünk vannak, hiszen nem haltak meg. Képzeljünk el egy vonatot: nem látom, mi van a szomszéd vagonban, de a benne lévő emberek ugyanabban az időben és ugyanabban a térben utaznak, mint én, mint ti, mint mindenki. Az a tény, hogy nem tudunk velük beszélni, és nem tudjuk, mi történik a másik vagonban, semmi jelentőséggel nem bír: ők akkor is ott vannak. Az, amit mi „élet”-nek nevezünk, egy sok vagonból álló vonat. Hol az egyikben vagyunk, hol a

Paulo Coelho

Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária,
könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk! Amen

másikban. És néha átmegyünk az egyikből a másikba – például amikor álmodunk, vagy amikor hagyjuk, hogy magával ragadjon a rendkívüli.

Mindez persze a misztikum területéhez tartozik. De ki ne találkozott volna még azzal az érzéssel, amit *dejà vu* nek hívunk? Amikor egy másodperc töredékéig (amit aztán gyorsan el is felejtünk, hiszen nem értjük meg logikus gondolkozással) elfog minket a bizonyosság, hogy valamikor már jártunk ezen a helyen, már voltunk ebben a helyzetben, már éreztük ezt az érzést.

Minden éjjel utazunk az időben. Öntudatlanul is ezt tesszük, amikor álmodunk: elmegyünk a közeli vagy a régmúltunkba. Amikor felébredünk, azt gondoljuk, hogy álmunkban abszurd dolgokat éltünk át, pedig ez nem így van. Egy másik dimenzióban jártunk, más életekben, amelyeket szimultán élünk, és ahol a dolgok nem pont úgy történnek, ahogy itt.

Hogy hány életet éltünk már le? Valójában másképp kell föltenni a kérdést: hány életet élünk most? Mindenkinek a maga dolga erre választ adni.